

Свята Истина

Аз съм пътят, и истината, и животът; никой не идва при Отеца, освен чрез Мене.

**ДУХОВНАТА ВОЙНА
НОВО НАЧАЛО
СЪЗДАДЕН ЗА ВЕЧНОСТТА**

Свята Истина

Аз съм пътят, и истината, и животът; никой не идва при Отца, освен чрез Мене

СПИСАНИЕ "СВЯТА ИСТИНА" ПОЛЗВА ЧАСТ ОТ СТАТИИТЕ И ФОТОГРАФСКИЯ МАТЕРИАЛ НА "NACHFOLGE" С РАЗРЕШЕНИЕ НА ФОНДАЦИЯ СВ. БОЖИЯ ЦЪРКВА - ГЕРМАНИЯ.

СПИСАНИЕ "СВЯТА ИСТИНА" ПРИТЕЖАВА СВОБОДАТА ДА РАТУВА НА ХРИСТИЯНСКАТА ИДЕЯ БЕЗ ОГЛЕД НА ОПРЕДЕЛЕНА ДЕНОМИНАЦИЯ.

СПИСАНИЕ "СВЯТА ИСТИНА" ПУБЛИКУВА САМО ПРЕВОДНИ МАТЕРИАЛИ.

www.wkg.gci.org

Stiftung WKG
Postfach 1129, 53001 Bonn

Съдържание

Януари / Февруари / Март 2016г., ISSN 1312-0409
Списанието се разпространява бесплатно

Духовната война	3
Ново начало	5
Въпроси	6
Защо вярвам в Бога?	7
Не пожелавай	10
Бог е тук - дъх от вечността	11
Създаден за вечността	12
Можете да победите страховете си	15
Нещо истинно за Бога	22

Псалом 111

Ще славя Господа от все сърце. В съвета на праведниците и сред събранието им.

Велики са делата Господни, Изследими от всички, които се наслаждават в тях.

Славно и великолепно е Неговото дело;
И правдата му остава до века. Достопаметни направи чудесните Си дела;
Благ и милостив е Господ.

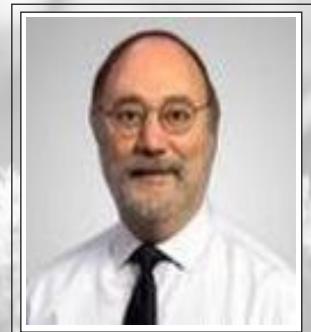
Даде храна на ония, които
Му се боят;
Винаги ще помни завета Си.
Изви на любете Си силата
на делата Си
Като им даде народите за
наследство.

Делата на ръцете му са
вярност и правосъдие;
Всичките му заповеди са
непоколебими;

Утвърдени са до вечни
векове, като са направени
във вярност и правота.
Той изпрати изкупление на
любете Си; Постави завета
си за винаги;

Началото на мъдростта е
страх от Господа;
Всички, които
се управляват по него,
са благоразумни;
Неговата хвала
трае до века.

Духовната война

Д-р Йозеф Ткач

Когато човек гледа нещо или занимава ума си с нещо, било то позитивно или негативно, се задвижва един духовен закон. Бавно, дори много бавно се променяме под въздействието на това, което гледаме.

„А ние всички, с открыто лице, като в огледало, гледайки Господната слава, се преобразяваме в същия образ, от слава в слава, както от Духа Господен.“

(2. Кор. 3:18)

Телевизията

Ако те поканят да се поклониш пред някой езически идол, ще го сториш ли?

Разбира се, че не!

А истината е, че ако сме израснали в цивилизована страна сме завършили основно и гимназиално образование по насилие, ужаси, как да живеем като криминални престъпници, отколкото на онова, което ни учат нашите училища.

Установено е, че прекарваме по 3 часа пред телевизора срещу 2 часа в класната стая.

„Говорещата кутия“ е станала училище, религия. Мнозина получават оценка, която ни вдъхновява. Вероятно сме изгубили повече време и енергия да съчувствуваме на телевизионни герои, отколкото към нашите близки хора от плът и кръв.

Рапът

Това е културата на младото поколение. Рапът е „гласът“ на младежта. За жалост гневът, който той изразява намира хармонична струна у много млади хора. Обикновено хората следват модела на личности направили нещо за общество. При рапът е точно обратното - на младите им харесва да подражават на идоли, които пеят и не зачитат авторитети, и не се интересуват от последиците на песните. Феномен е, че младите харесват да говорят като необразовани или да се обличат лошо, да бъдат неуправлявани.

Забавления, игри

Установено е, че през 19 век хората са прекарвали по 30 минути седмично в забавление. Днес това време е над 50 минути. 50% от всички американци играят видеогри, 75% са електронни. Средният играч е 30-годишен и е играл 9,5 г. Това е време отнето от приятелите, пропуснато време за четене или придобиване на умения. Деца, които прекарват повече от 10 часа седмично, забавлявайки се с различни медии, имат лоши резултати в училище. 80% от игриите са с насилие. Така децата се учат да разрешават проблемите си чрез агресия.

Библейски принципи

Библията ни предлага проверени принципи. Всеки грех започва от ума.

„Защото, каквите са мислите в душата му - такъв е и той. Казва ти: Яж и пий, но сърцето му не е с тебе.“ (Пр. 23:7)

„И Божият мир, който никой ум не може да схване, ще пази сърцата ви и мислите ви в Христа Иисуса. Най-после, братя, всичко, що е истинно, що е честно, що е праведно, що е любезното, що е благодатно, - ако има нещо добродетелно, и ако има нещо похвално, - това засчитайте. Това, което сте и научили, и приели, и чули, и видели в мене, него вършете; и Бог на мира ще бъде с вас.“ (Фил. 4:7-9)

Необходимо е да пазим входовете на душите си чрез Христос. Святият Дух не може да обитава в нас, ако сме изпълнени със зло, насилие, страсти и безсъвестни неща.

Грехът на цар Давид започна с гледане, по желаване на неща, които той не можеше да има законно. След искреното си покаяние след пре любодейството си с Ветсавее, той заяви: „Няма да положа пред очите си нещо подло; мразя работата на изневерниците; тя няма да се прилепи до мене.“ (Пс. 101:3)

Апостол Павел насърчаваше християните да събият помисли и всичко, което се издига високо против познаването на Бога. „Понеже събияме помисли и всичко, което се издига високо против познанието на Бога, и пленяваме

всеки разум да се покорява на Христа.“ (2. Кор. 10:5)

Ако приемем, че решите да отрежете нишката, която Ви свързва с телевизионния апарат, видеоигрите, неподходящата музика. Как ще го направите?

Не е достатъчно да кажем: Ще контролирам какво гледам. А ако не гледам телевизия какво ще правя?

Първо трябва да поддържате жизнената връзка с източника на своята сила и желание за промяна. „И ще познаете истината и истината ще ви направи свободни.“ (Йоан 8:32)

Когато вкусим от благородството и сладостта на Божието Слово, това ще превърне в прах заместителите изобретени от человека.

Второ - прекратете всичко, което ви свързва с лошите навици.

Трето- заменете лошите навици с добри.

„Всичко изпитвайте; дръжте доброто. Въздържайте се от всяка зло. А сам Бог на мира да ви освети напълно; и дано се запазят непокътнати духа, душата и тялото ви без порок, до пришествието на нашия Господ Иисус Христос. Верен е Оня, Който ви призовава, и ще извърши това.“

(1. Сол. 5:21-24)

Зависимостта

Понастоящем човек е зависим от много неща. Културата ни иска да те хване, за да се връща отново и отново към дадено нещо.

Можем ли обаче да живеем вън, сами вън от масата, разгранича- вайки се от дневната култура, която е против принципите ни?

Всеки е изпаднал в определена зависимост, било то работа или притеснения... Църквата не говори открито за зависимостта и пристрастяването в неяните редици. Като християни ние сме склонни да мислим, че това са чужди проблеми, не наши, че ги посочваме у другите, без да признаваме, че сме засегнати.

Зависим ли съм от друго, освен от Христос? Защо хората вършат неща след като знаят, че са вредни?

Пристрастените полагат огромни усилия, за да получат своето си независимо от последи-

ците. Милиони хора днес задоволяват различни свои пристрастявания знаейки със сигурност, ме ще се изправят пред огромни проблеми. Логично е, когато човекът знае, че нещо му вреди, да не го прави. В поведението на пристрастените обаче няма нищо логично. То е отклонение от нормата.

Точно това е мнозина да прибягват към дрогата, алкохола, които са лесно достъпни.

Изследванията

Откритията в областта на мозъчната химия показват, че в мозъка има две различни системи отговарящи за „харесването“ и „желанието“. Изследователите смятат, че пристрастяването надвишава главно системата на желанието.

Какво е зависимост

Зависимостта е състояние или начин на живот, в които желанията ни са поробени от особено поведение, неща, хора. Те отнемат свободата ни и контролират живота ни. Зависимостта не бива да се бърка с навика и умението.

Как започва зависимостта?

1. Толеранс. Период на нагаждане свързан към обекта (напр. тютюн, алкохол).

Реакциите на тялото, ума и духа, с които се противопоставят, постепенно затихват. Ставаме по-толерантни и дори зависими от употребата на даден обект.

2. Самоизмама. Умът ни става изобретателен в намиране на начин да оправда поведението.

3. Загуба силата на волята. Конфликта между желанието да се освободиш от глада за още създават непоносимо напрежение, което ни кара да поемем курса на най-малкото съпротивление.

4. Нарушено внимание. Зависимият става толкова зает с желания обект, че останалите неща в живота му и хората около него започват да страдат.

5. Прикриване. Страхът и срамът пресушават енергията за борба срещу порока.

6. Тайно споразумение. Приятели със същото пристрастяване често оказват подкрепа и придават чувството, че си нормален.

7. Капитулиране. Времето минава и ние ставаме по-умели в боравенето с „патериците“, свободата от зависимостта става твърде нереалистична и отказваме от нея.

„Впрочем, братя, молим и уверяваме ви в Господа Иисуса, щото, както сте научили от нас, как трябва да се обхождате и да угождавате на Бога, (както и се обхождате), така да преусвиявате повече и повече.“

(1. Сол. 4:1)

„Тогава Господ говори на Мойсей и Аарона в Египетската земя, казвайки: Тоя месец щеви бъде началният месец; щеви бъде първият месец на годината.“ (Изход 12:1-2).

Ново начало! Колко интересно! В живота си всеки от нас е имал възможност да направи нещо ново и да поправи нещо старо.

И ако вие приличате на мен, то тогава бихте желали да промените всичко към добро.

Новото начало е очакване на новото. Ние хвърляме старото встаници, за да освободим място за новото. И когато се появява възможност да се направи нещо ново не бива да забравяме: „Сърцето е измамливо повече от всичко, и е страшно болно; кой може да го познае?“ (Еремия 17:9)

Сам Бог обеща на Мойсей и на Аарон, че след излизането от

Египет животът на евреите ще стане друг, съвършено различен от предишния. Бог приведе евреите през Червеното море и защо? За да ги избави от предишният им господар; старото сърце; старият хазаин, който ни държи в робството на греха и новото сърце, което се подчинява на Господа. Необходимо е да се родим отново - именно това е новото начало, което ни се описва в Изход 12 глава.

Насъпква Новата година, която за нас човеците е НОВО НАЧАЛО.

Гледайки в календара виждаме, че времето е разделено за нас. „Вчера“ вече принадлежи на миналото; „Днес“ - е ново начало. Вчерашният ден е различен от днешния.

Какъв е Вашият живот?

Встъпвайки в Новата година не вземайте със себе си старото сърце и земните страсти!

Помолете Бог да Ви даде ново сърце, изпълнено с любов, състрадание и искрен стремеж за небесните неща. И обещавайки в сърцето си помислете и за Яков 4:13-15 „Слушайте сега вие, които казвате: Днес или

утре ще отидем в еди-кой-си град, ще преседим там една година, и ще търгуваме и ще спечелим, - когато вие не знаете какво ще бъде утре. Що е животът ви? Защото вие сте пара, която се явява, и после изчезва.“

Ако не сте в състояние да изместите нещо, помислете колко сериозни сте да сторите нещо „Нито в главата си да се не кълнеш, защото не можеш направи ни един косъм бял или черен“ (Матей 5:36)

Ако искаме да започнете нещо, започнете го с ново сърце, нека това бъде молитва към Бога за ново сърце. Нека Бог Ви благослови и чрез новото сърце служението Ви ще бъде успешно.

„За туй, ако е някой в Христа, той е ново създание; старото премина; ето, всичко стана ново.“ (2. Кор. 5:17)

Библейското значение на думата „утре“

Най-простото обяснение на думата „утре“ е обозначението на денят, който ще смени днешният. Често сме слушали изрази като: „ако не сега, то никога“.

Кога ще настъпи утре, това знаем още от днес.

Милиони хора по света приличат на евреите от Исаия 56:12: „Елате, казват те, аз ще донеса вино, и ще се опием със спиртно питие; и утре ще бъде както днес, ден чрезмерно велик.“ Какво нелепо обяснение, за да се забравят определени неща в живота.

„Или не знаете, че неправедните няма да наследят Божието царство? Недейте се лъга. Нито блудниците, нито идолопоклонниците, нито прелюбодейците, нито малакийците, нито мъжеложници, нито крадците, нито сребролюбците, нито пияници, нито хулигани, нито грабителите няма да наследят Божието царство.“ (1. Кор. 6:9-10)

В Притчи 27:1 „**Недей се хвали с утрешния ден, защото не знаеш какво ще роди денят.**“

Бог ясно ни предупреждава, че на человека не е дадено да знае какво ще се случи утре.

„Но първо търсете Неговото

царство и Неговата правда; и всичко това ще ви се прибави.

Затова, не се беспокойте за утре, защото утрешният ден ще се беспокои за себе си. Доста е на деня злото, което му се намери.“ (Матей 6:33-34)

„Ако, по човешки казано, съм се борил със зверове в Ефес, какво ме ползва? Ако мъртвите не се възкресяват „нека ядем и пием, защото утре ще умрем“ (1. Кор. 15:32)

В Яков 4:13-15: „Слушайте сега вие, които казвате: Днес или утре ще отидем в един-кой-си град, ще преседим там една година, и ще търгуваме и ще спечелим, - когато вие не знаете какво ще бъде утре. Що е животът ви? Защото вие сте пари, които се явява, и после изчезва. Вместо това, вие трябва да казвате: Ако ще Господ, ние ще живеем и ще направим това или онова.“

Бог ни дава точни наставления относно правилното ни отно-

шение спрямо утрешния ден. Някои хора приличат на Фараона, който помоли Мойсей да се помоли на Бога, за да премахне жабите покриващи цялата земя в Египет. Мойсей попита: Кога? и фараонът отговори: „Утре!“ Мнозина са готови да се приспособят към жабите вместо да се помолят и избавят от тях.

Как ние, като християни да се отнасяме към утрешния ден?

1. Помнете, че постыдките ни днес, ще имат последствие - утре!

2. Не забравяйте, че ние влияем на тези, които се срещат с нас!

3. Трудете се за благата днес и утре!

4. Живейте така, сякаш днес е последният Ви ден!

„*Всичко що намери ръката ти да прави според силата ти, направи го; защото няма ни работа, ни замисъл, ни знание, ни мъдрост в гроба (или: шеол) гдето отиваши.*“ (Екл. 9:10)

ВЪПРОСИ

Може ли една мисъл да бъде грях?

Някои твърдят, че мислите не са грех, ако не са превърнати в действие.

Отговор: Това, което аз или Вие смятате, не е важно. Нека видим какво казва Иисус за това.

“Чули сте, че е било казано на старовременните: “Не убивай; и който убие излага се на съд“.

А пък Аз ви казвам, че всеки, който се гневи на брата си без причина, излага се на съд; и който рече на брата си Рака (безделиче), излага се на Синедриона; а който му рече: Бунтовни безумецо, излага се на огнения пъкъл.“ (Матей 5:21-22)

Иисус просто не нарича убиец този, на когото му минават такива мисли през ума, не разисква колко голямо зло са те. Сега нека обрнем внимание на стих 27: “Чули сте, че е било казано: “Не прелюбодействуй“. Но Аз ви казвам, че всеки, който гледа жена, за да я пожелае, вече е прелюбодействувал с нея в сърцето си.“

Тук Господ казва, че грехът не винаги е действие - той може да бъде отношение и мисъл.

В проповедта на планината Христос отделя особено внимание на такива видове грехи, като гордост, аrogантност и греховна мисъл, отколкото на греховни дела.

Защото делото води началото си от ума. Така че ако трябва да смажем греха, ще е необходимо да започнем да се молим Господ да опази нашия ум и го направи обиталище на Святия Дух. От помислите на человека произлиза целия грех.

Защо вярвам в Бога?

Всеки път, когато бивам запитан защо вярвам в Бога, у мен се поражда едно много странно чувство. Чувство, което мога да опиша като удивление, учудване, недоумение. Зная, че вярата в Бога и самият Бог са отписани от някои хора, както на Изток, така и на Запад. Зная, че трайните стойности на живота - любов, вярност, почтеност, честност, посветеност, привързаност, постепенно биват измествани от egoизъм, лъжа, кариеризъм, материализъм, непочтенност. Казвам учудване и недоумение, защото при задаване на този въпрос имам чувството, което изпитва все още малкото дете, когато бъде запитано защо обича мама и татко; или пък, когато запитват даден младеж защо се омъжва за определено момиче. Не че тези въпроси са неправилно поставени, но струва ми се, че всеки друг отговор освен този, който ще даде малкото дете „защото това е мама!“ ще бъде излишен.

На въпроса зададен на младия човек, защо иска да се ожени за това момиче, единственият отговор трябва да бъде: „Защото я обичам!“ Защо я обича? Защото това е тя!

Истинската любов към някого не подлежи на обяснение. Всяко обяснение, всяко „обичам го, защото...“ показва красноречиво, че ние имаме работа не с истинска любов, а с неин сурогат. В тази категория поставям и въпроса защо вярвам в Бога? Защото Го обичам! Точка! А защо Го обичам, това е дълга тема на разговор.

Защо вярвам в Бога? Може ли вярата в Бога да бъде мироглед на съвременният човек от 21 век? За какво ми е необходимо

ма тя? Какво, ако вярвам в Бога?

В тази връзка бих желал да цитирам една книга от Проф. Виктор Франклайн, а именно „Въпреки всичко нека кажем „Да“ на живота“, в която той описва преживяванията си в концентрационния лагер Освиенцим, той казва следното: Третата фаза след освобождаването от лагера. Първата фаза е шокът от приемането в лагера; втората фаза е апатията. А третата фаза е освобождения от лагера затворник.

Бихме желали да започнем своя доклад на това място, където след дни на високо напрежение, една сутрин видяхме да се вее на портала на лагера бялото знаме. Това високо душевно напрежение беше последвано от едно totally вътрешно успокоение, този обаче, който мисли, че между нас започна да цари голяма радост,

се лъже. Как стояха в действително нещата?

С уморени крачки затворниците се завличат до портала. Този път не се чува крясъкът на охраната, този път никой не се пази от юмрука на офицерите. О, този път дори един от охраната подава на затворниците цигари. В първия момент човек не може да познае охранявящите, защото междувременно те са побързали да се облекат в цивилното облекло. Затворниците продължават по улицата водеща към лагера. Krakата болят и отказват да служат. Те продължават да се влачат нататък; искат да видят околността на лагера - или по-точно казано, да я видят като свободни хора. Така те излизат сред природата на свобода. „На свобода“ - си казват и повтарят тази дума в ума си отново и отново; но те не искат да я схванат. В лагера думата „свобода“ е сънувана през годините толкова пъти, че е изгубила своята сила и значение...

Вечерта, когато другарите по съдба се завръщат в своите стари землянки, те застават един до друг и всеки питат: „Е, кажи, зарадва ли се днес?“, „И другият му отговаря - и се чувства някак си неудобно, защото не знае, че и другите

изпитват същото. В действителност, не! Човек просто буквално е забравил да се радва и трябва отново да се научи на това. Това, което освободените другари по съдба преживяват се нарича в психологията с понятието: деперсонализация. Всичко изглежда недействително и невероятно, както на сън. Човек просто не може да повярва. Твърде често през последните години този сън си беше правил лоша шега с тях... и сега трябва да повярва изведнаж?

Минават дни, много дни и тогава тръгваш и вървиш през полето, вървиш километри около лагера, птици изхвърчат из храстите и ти чуваш радостта там горе в небето. На дълъг и на шир не се вижда никакъв човек. В този момент ти спираш, оглеждаш се и чуваш в себе си само едно изречение: В безпътицата си извиках Господя и Той ми отговори. Колко дълго си стоял на колене, колко си повтарял това изречение. Но на този ден и час започва твойт нов живот - това знаеш ти.

Интересно е, че Кант, като признава факта, че човек се стреми към щастието, след това добавя, че в действителност той би трябвало да се стреми да бъде достоен за щастието? Защо то-

ва, от което човекът е пропит, не е нито желанието му за власт, нито за удоволствие, а непреодолимото му желание да намери смисъла на живота и да го изпълни, като срещне своя близък и го обикне. И именно това е смисълът на живота, именно тази обич към другия дават основание човек да бъде щастлив, да има смисъл!

В света колкото повече човекът се стреми към щастието, толкова повече то бяга от него. Само до степента, до която някой забравя себе си, само до тази степен той е щастлив.

Можем ли да кажем, че човекът на 21 век горд от своите постижения, интелектуално достигнал небивали висоти, образован повече от всякога, е забравил или не желае да падне на колене и да отправи поглед нагоре, да изви-

ка от дълбините на сърцето си, за да чуе гласа на този, Който „го е обикнал с вечна любов и затова е продължил да му показва милост“. „Господ ми се яви отдавна и рече: Наистина те възлюбих с вечна любов; затова продължих да ти показвам милост.“ (Еремия 31:3)

Ние не можем да отминем вярата... тя е феномен. Тя осъществява копнежа по намиране на последен окончателен смисъл на живота. Да вярваш в Бога, означава да си намерил смисъла на живота. Да вярваш в Бог, означава да виждаш, че животът има смисъл.

Според учените вселената е била лаборатория за високи енергии и високи температури. Описанията обикновено започват от мига, когато температурата е 1500 милиарда градуса и на власт са пизоните. Когато метагалактиката е на 0,0001 секунда. Температурата вече е спаднала на 100 милиарда градуса. Тогава се намесват, всъщност означава „Създават се“, защото преди това не ги е имало. Протичат изключително бурни реакции. Броят на частиците е все още много малък - един прутон или неutron на всеки милиард футона казано образно. Вселената е все още от светлина.

Все пак високите енергии, високите температури се нуждаят от източник на енергия. Библията също ни казва, че първото нещо, което Бог създава е светлината - и че източника на енергията е САМ БОГ.

Бог е ВСЕЗНАЕЩ, ВСЕМОЩЕН, БЕЗКРАЕН. Учените установиха, че ако разликата между протона и неutrona не беше около две електронни маси, нямаше да съществуват стабилни електронни ядра. Ако гравитационната маса на протона не беше толкова, колкото е, нямаше да има звезди. Ако пространството не беше триизмерно, щеше да е невъзможно съществуването на планетни системи. Ако природните закони не се изразяваха с уравнения от втори ред, в света нямаше да има нито една стабилна система. Ако вселената не беше започнала да

се разширява с точно определена скорост, тя щеше да колабира (да умре) или щеше да се разширява толкова бързо, че нямаше да са възможни никакви кондензации на веществото. Ако водата нямаше изумителното качество да е най-плътна при 4 градуса Целзии, възникването на живота щеше да е невъзможно...

Нашият свят е възможно най-добрият от всички възможни светове. Бог е създал всичко съвършено.

Вярата в Бога е по-логичният и разумен избор на живота. Известно е, че материален носител на наследствеността е ДНК, гигантски полимер с молекулно тегло над

10 милиона. Тя се състои от фосфорна киселина, моно-захарид с пет въглеродни атома в молекулата - дизоксирибоза и четири различни азотни бази: аденин, гуа-

нин, цитозин и темен, които изпълняват ролята на букви в азбуката на наследствеността. Подобно на точките и тиретата на морзовата лента, те се редуват по протежение на веригата по строго определен начин, като придават на всяка молекула ДНК определено биологично съдържание. Молекулите на ДНК приличат на дълги телеграфични ленти, върху които чрез комбинации между четирите знака - нуклеотидите, е записан целият план за устройството, функцията не само на отделните клетки, но и на цялата личност. Общото количество на ДНК в една човешка клетка е само няколко пикограма (няколко millionни части от millionната част на грама). Но азбуката на наследствеността е молекулна и е нуклиотидите - букви, които съдържа ДНК в едно ядро, може да бъде записан текст, който ако трябва да се предаде чрез нашата азбука ще заеме около 3000 тома, всеки по 1000 страници! Кой е замислил тази възможност за съхраняване на тази огромна информация.

За кое се изисква повече вяра, за да се приеме съвсем логично, че зад тази информация стои една мъдра личност, зад всичко стои Бог. Накрая нямам какво да добавя освен, че животът без вяра в Бога представлява една ужасна трагедия.

НЕ ПОЖЕЛАВАЙ!

„Не пожелавай къщата на близния си, не пожелавай жената на близния си, нито слугата му, нито слугинята му, нито вола му, нито осела му, нито какво да е нещо, което е на близния ти.“ (Изход 20:17)

„Не пожелавай жената на близния си; ни да пожелаваш къщата на близния си, ни нивата му, ни слугата му, ни слугинята му, ни вола му, ни осела му, нито какво да е нещо, което е на близния ти.“

(Второзаконие 5:21)

Как контролираме желанията си?

В Библията има три истории показващи механизма на пожеланията. Те ни показват как три различни личности, напълно свободни и щастливи попаднаха под робство.

Ева беше свободна и щастлива в Едем, но попадна в изкушение, което доведе не само до нейната смърт и на Адам, но и

до смъртта на цялото човечество.

„А змията беше най-хитра от всички полски зверове, които Господ Бог беше създал. И тя рече на жената: **Истина ли** каза Бог да не ядете от всяко дърво в градината? Жената рече на змията: От плода на градинските дървета можем да ядем; но от плода на дървото, което е в сред градината, Бог каза: Да не ядете от него, нито да се допремете до него, за да не умрете. А змията рече на жената: Никак няма да умрете; но знае Бог, че в деня, когато ядете от него, ще ви се отворят очите и ще бъдете, като Бога, да познавате доброто и злото. И като видя жената, че дървото беше добро за храна, и че беше приятно за очите, дърво желателно, за да дава знание, взе от плода му та яде, гаде и на мъжа си да яде с нея, та и той яде. Тогава се отвориха очите и на двамата и те познаха, че бяха голи; и съшиха смокинови листа та си направиха препаску.“ (Битие 3:1-7)

Давид беше в апогея на своя живот. Бе приятел на Бога, постигаше победи, управляваше съмброст, беше свободен и щастлив. Изкушението свързано с

Вирсавее, на което се погада го доведе до там да стане роб на Сатана.

„И надвечер Давид стана от леглото си и се разхождаше по покрива на царската къща; и от покрива видя една жена, която се къпеше; а жената бе много красива на глед. И Давид прати да разпитат за жената; и рече един: Не е ли това Вирсавее, дъщеря на Елиама, жена на хетеца Урия?“ (2. Царе 11:2-3)

Цар Ахав покела имот и, когато му беше отказан, се погада на изкушението да го присвои и да погуби целият си род.

„След тия събития, понеже езраелецът Навутей имаше лозе в Езраел, близо до палата на съмарийския цар Ахава, Ахав говори на Навутея казвайки: Дай ми лозето си да го имам за босман (еврейски: зеленчукова градина), понеже е близо до къщата ми; и вместо него ще ти дам лозе по-добро от него, или, ако ти се види добре, ще ти дам стойността му в пари.“

А Навутей рече на Ахав: Да ми не гаде Господ да ти дам бащиното си наследство.

И Ахав гойде у дома си тъ-

жен и огорчен поради думата, която езраелецът Навутей му каза, като рече: Не ща да ти дам башиното си наследство. И като легна на леглото си, отвърна лицето си и не яде хляб.“ (3. Царе 21:1-4)

Пожеланието придава голяма сила на желанието, то е знак на неудовлетворение.

И тримата споменати герои се чувстваха добре „в кожата си“ и бяха въвлечени в трагедия. И тримата смятаха, че ще бъдат по-добре, но това бе сфера на фантазията им. Действителността показва обратното. Струва ли си да плащаме такава цена?

Христос със сигурност не я плати и ни даде пример с това.

Какво правим ние с желанията си, които минават през ума ни; трябва дълго да се учим под ръководството на Святия Дух, като помним, че:

„За всичко имам сила чрез Онзи, Който ме подкрепя-ва.“ (Фил. 4:13)

Не пожелавай! Тази Божия заповед е същността, свободата на вътрешната свобода.

Ти ще бъдеш щастлив в своята къща, със своето семейство, ще се радваш на това, кое то притежаваш и накрая ще се чувствуваш свободен в Христа.

Не пожелавай! Това е заповед заягаща ума! Умът е средство то, чрез което решаваме дали да сме свободни или не, дали да кажем „да“ на злото или „не“.

Соломон поръчка на синът и на нас: **„Повече от всичко друго що пазиш, пази сърцето си, защото от него са изворите на живота.“** (Пр. 4:23)

Бог е тук Даx от вечността

Д-р Рави Захариас

Кое Ви кара да мислите, че Бог съществува?

Кое Ви кара да мислите, че Бог Ви обича?

Всички тези въпроси, които горят в сърцата ви имат отговори, които са реални, както определени моменти от живота ви.

С годините непрекъснато бивам обладан от носталгия. Мнозина от нас са уловени от предишните спомени и крадешком поглеждат назад търсейки смисъла на живота.

Когато се връщам в моята родина Индия си поставям за цел да посетя местата определящи живота ми. Винайки в съзнанието си тези спомени, чувам нежния глас на Бога, който казва: Аз бях до теб, когато ти бързаше с велосипеда си, за да извършиш самоубийство, когато беше едва девет годишен и баба ти почина; Аз поръчах надписа за нейния гроб, който те накара да се замислиш. **АЗ СЪМ ДО ТЕБ!**

И точно в подобни страшни моменти - развода на твоите родители, раждането на дете, смъртта на мили човек, точно в тези мигове Бог остава СВОЯ ЗНАК.

Има причина да си спомняте подобни моменти. Ние имаме право да приемем или игнорираме Неговия глас.

АЗ СЪМ В ТВОЕТО МИАЛО. АЗ СЪМ В ТВОЕТО НАСТОЯЩЕ. АЗ СЪМ И В ТВОЕТО БЪДЕЩЕ!

Бог съществува във **“ВЕЧНОТО СЕГА“**

“Преди да се родят планините, и да си дал съществуване на земята и вселената, от века и до века Ти си Бог.“ (Пс. 90:2)

Не е необходимо да се плашим от спомените. Докато се връщаме в миналото, чувствата ни усещат реалността и Божието присъствие, от което се изльчва вечната Божия любов. Той е бил с Вас винаги. Той е до Вас и Ви обича.

Любовта, която човек търси е нещо добро, още по-добро е обаче, когато се дава без да се молим за нея. Бог Ви обича! Христос даде живота си докато ние всички бяхме още грешници.

Тази Негова жертва определя и човешката история. Това е точката, в която вечността и времето се срещат, за да достигнат Вас и мен сега и завинаги.

Бог е с нас!!!

Създаден за Вечност

**“Защото сме Негово творение създадени
в Христа Иисуса за добри дела, в които
Бог отнапред е наредил да ходим.”** (Еф. 2:10)

Създаден си за да добавиш към живота на земята, не само да черпиш от него. Създаден си, за да служиш на Бога: „Защото сме Негово творение създадени в Христа Иисуса за добри дела, в които Бог отнапред е наредил да ходим.“ (Еф. 2:10)

Тези добри дела са твоето служение. Всеки път, когато служиш на другите по какъвто и да е начин, служиш на Бога.

„Каквото и да вършите, работете от сърце, като на Господа, а не като на човеци; понеже знаете, че за награда от Господа ще получите наследството. Слугувайте на Господа Христа.“ (Кол. 3:23-24)

„Тогава царят ще рече на тия, които са от дясната Му страна: Дойдете вие благословени от Отца Ми, наследете царството, приготвено за вас от създанието на света. Защото огладнях и Мене нахранихте; ожаднях и Мене напоихте; странник бях и Мене прибрахте; гол бях и Мене облякохте; болен бях и Мене посетихте; в тъмница бях и Мене споходихте. Тогава праведните в отговор ще Му кажат: Господи, кога Те видяхме гладен, и Тебе нахранихме; или жаден, и Тебе напоихме? И кога Те видяхме странник, и Тебе прибрахме, или гол и Тебе облякохме? И кога Те видяхме болен или в тъмница и Тебе споходихме? А Царят в отговор ще им рече: Истина ви казвам: Понеже сте направили това на един от тия най-скромни Мои братя, на Мене сте го направили.

Тогава ще рече и на тия, които са от лявата Му страна: Идете си от Мене, вие проклети, във вечния огън, приготвен за дявола и за неговите ангели. Защото огладнях и не Мене нахранихте; ожаднях и не Мене напоихте; странник бях, и не Мене облякохте; болен и в тъмница бях, и не Мене посетихте. Тогава и те в отговор ще кажат: Гос-

поди, кога Те видяхме гладен, или жаден, или странник, или гол, или болен, или в тъмница и не Ти послужихме?

Тогава в отговор ще им рече: Истина ви казвам: Понеже не сте направили това на ни един от тия най-скромните, нито на Мене сте го направили.“ (Матей 25:34-45)

„И слугувайте с добра воля като на Господа, а не на човеци.“ (Еф. 6:7)

Това, което Бог каза на Еремия важи и за теб: „Преди да ти дам образ в корема познах те, и преди да излезеш из утробата осветих те. Поставих те за пророк на народите.“ (Еремия 1:5)

СПАСЕН СИ ЗА ДА СЛУЖИШ НА БОГА

„Който ни е спасил и призвал със свое то призвание, не според нашите дела, а според Своето намерение и според благодатта, дадена нам в Христа Иисуса преди вечните времена“ (2. Тим. 1:9)

Бог те изкупи, за да можеш да извършиш Неговото „свято дело“. Не си спасен чрез служение, а за служение. В Божието царство имаш място, цел, роля и функция, която трябва да изпълниш. Това придава ценност на твоя живот.

Исус трябаше да заплати за твоето спасение с живота Си. Библията ни напомня: „Защото сте били с цена купени; затова прославете Бога с телата си, и с душите си, които са Божии.“ (1. Кор. 6:20)

Не служим на Бога с чувство на вина, страх, дори на задължение, а с радост и дълбока благодарност за това, което Той направи за нас. Дължим Му живота си.

Чрез спасението нашето минало е простено, настоящето придобива смисъл, бъдещето ни е

**“Какво е, прочее, Аполос, и какво е Павел?
Те са служители, чрез които повярвахте, и то
както Господ е дал на всеки от тях.**

**Аз насадих, Аполос напои, но Господ прави
да расте.” (1. Кор. 3:5-6)**

**“Аз те прославих на земята, като
свърших делото, което Ти Ми да-
де да върша.” (Йоан 17:4)**

подсигурено. В светлината на тези преимущества Павел заключава: „И тъй, моля ви, братя, поради Божиите милости, да представите тела-та си в жертва жива, свeta, благоугодна на Бога, като ваше духовно служение.“ (Римл. 12:1)

Апостол Йоан учи, че любящото ни служение към околните показва, че действително сме спасени. Той каза: „Ние знаем, че сме преминали от смърт в живот, защото любим братята. Който не люби, остава в смърт.“ (1. Йоан 3:14)

Ако нямам любов към другите, ако нямам желание да им служа и съм загрижен само за личните си нужди, трябва да се запитам дали Хри-

стос действително е в моя живот. Спасеното сърце иска да служи. Бог казва, че всеки член на Неговото семейство е служител. Ако си християнин си служител. Когато слуваш - служиш. Когато болната тъща на Петър беше изцелена от Иисус, тя стана да му прислужва (Матей 8:15), като използваше новия си дар - здраве.

Изцелени сме, за да помагаме на другите. Благословени сме, за да бъдем за благословение на другите. Спасени сме, за да служим. Тук сме, за да изпълним Неговите цели.

ПРИЗОВАН СИ ДА СЛУЖИШ НА БОГА.

Библията казва, че всеки християнин е призован да служи: „Има едно тяло и един Дух, както и бяхте призовани към една надежда на званието ви: един Господ, една вяра, едно кръщение, един Бог и Отец на всички, Който е над всички, чрез всички и във всички. А на всеки от нас се даде благодат според мярката на това, което Христос ни е дал Затова казва: - „Като възлезе на високо, плени плен и даде дарове на човечите“.

(А това „възлезе“ що друго значи, освен че бе и по-напред слязъл в местата по-долни от земята. Тоя, Който е слязъл, е същият, Който и възлезе по-горе от всичките небеса, за да изпълни всичко).

„И Той даде едни да бъдат апостоли, други прорoci, други пък благовестители, а други пастири и учители, за делото на служението, за назиданието на Христовото тяло, с цел да се усъвършенствуват светиите; докле всички достигнем в единство на вярата и на познаването на Божия Син, в пълнолетно мъжество, в мярката на ръста на Христовата пълнота; за да не бъдем

вече деца, бълскани и завличани от всеки вярът на учение, чрез човешката заблуда, в лукавство, по измамителни хитрости.“ (Ефесяни 4:4-14)

„Между които сте и вие призвани от Иисус Христа: до всички в Рим, които са възлюбени от Бога, призвани да бъдат светии: Благодат и мир да бъдат с вас от Бога, нашия Отец, и Господа Иисуса Христа.“ (Римл. 1:6-7)

„Пускам се към прицелната точка за наградата на горното от Бога призвание в Христа Иисуса.“ (Фил. 3:14)

„Вие, обаче, сте избран род, царско свещенство, свет народ, люде, които Бог придоби, за да възвествява превъзходствата на Този, Който ви призова от тъмнината в Своята чудесна светлина:“ (1. Петр.2:9)

„Понеже Неговата божествена сила ни е подарила всичко що е потребно за живота и за благочестието, чрез познаването на Този, Който ни е призовал чрез Своята слава и сила.“ (2 Петр.1:3)

Без значение е твоята работа или кариера, ти си призван за служение. Библията казва:

„Който ни е спасил и призвал със своето призвание, не според нашите дела, а според Своето намерение и според благодатта, дадена нам в Христа Иисуса преди вечните времена.“ (2. Тим. 1:9)

Всеки път, когато използваш дадените ти от Бога способности в помощ на околните, изпълняваш служението си.

Библията казва: „И тъй, братя мои, и вие умряхте спрямо закона чрез Христовото тяло, за да се свържете с друг, сиреч, с възкресения от мъртвите, за да принасяме плод на Бога.“ (Римл. 7:4)

„А вие сте Христово тяло, и по отделно части от Него.“ (1. Кор. 12:27)

За Бога няма малко служение. Всяко е от значение. Малките или скрити служения често имат най-голям принос. Всяко служение е важно, защото всички ние зависим един от друг, за да функционираме.

Какво става, когато една част от тялото не функционира? Разболяваш се. Тялото ти ще умре.

Днес хиляди местни църкви умират заради християни, които не са готови да служат.

Заповядано ти е да служиш. „Също както и Човешкият Син не дойде да Му служат, но да служи, и да даде живота Си откуп за мнозина.“ (Матей 20:28)

Служението за християните не е въпрос на избор или да вмъкнем нещо в програмата си. Иисус дойде да служи, да даде Своя свят живот -

да вършиш Божието дело с усмивка. Иисус учи, че духовната зрялост сама по себе си не е цел. Зрялостта е за служение. Ние израстваме, за да даваме. Не е достатъчно да учим. Трябва да действаме съобразно каквото сме научили и да живеем това, което твърдим, че вярваме. Получаването без даване води до депресия.

Учение без служение води до духовен срив. Старото сравнение между Галилейското езеро и Мъртво море продължава да важи. Галилейското езеро е пълно с живот, защото в него не само се влива вода, но също така и излиза. В мъртво море не живее нищо, защото е безотечно и се превръща в блато.

Служението противоречи на естествената на гласа. В по-голяма част от времето се интересуваме някой да ни служи, отколкото да служим. Много често казваме: „Търся място, където можете духовни нужди да бъдат задоволени, а не търся място да служа и да бъда за благословение. Очакваме околните да ни служат, а не обратното.

ПОДГОТОВКА ЗА ВЕЧНОСТТА

В краят на твоя живот на земята ще застанеш пред Бога. Той ще оцени колко добре си служил на околните в живота си.

„И тъй, всеки от нас за себе си ще отговаря пред Бога.“ (Римл. 14:12)

Един ден Бог ще сравни колко време и енергия сме изразходвали за себе си в сравнение с това, което сме вложили в служба на околните. За всяко извинение Бог ще каже: „а пък гняв и негодувание на ония, които са твърдоглави и не се покоряват на истината, а се покоряват на неправдата.“ (Римл. 2:8)

Живи сме изцяло, когато помагаме на околните: „Който намери живота си, ще го изгуби; и който изгуби живота си, заради Мене, ще го намери.“ (Матей 10:39)

„Защото който иска да спаси живота (или душата; така и до края на главата) си, ще го изгуби; а който изгуби живота си заради Мене и за благовестието, ще го спаси.“ (Марка 8:35)

„Защото който г да спаси живота си, ще го изгуби; а който изгуби живота си заради Мене, той ще го спаси.“ (Лука 9:24)

СЛУЖЕНИЕ И ЗНАЧИМОСТ

Бог иска да те употреби. Важна е не продължителност, а на твоят живот, а приноса му. Не колко дълго си живял, а как си живял. Бог иска да те употреби в служение - не търси извинение!!!

Можете да победите страховете си!

Мъчат ли ви несигурност, страхове и грижи? Ако да, тогава прочетете в тази статия какво можете да направите срещу тях.

Навсякъде хората се оказват подложени на излишни психически натоварвания. Напрежение в работата и привидно неразрешими семейни проблеми държат милиони хора в капан на грижите. Ние просто не можем да се отпуснем! Защо страхът и обтегнатите нерви определят в толкова голяма степен живота ни?

Защо не успяваме да овладеем нашите страхове и грижи?

Ера на заблудите

Ние не живеем просто във време на техниката, разпространена повсеместно, но живеем при това и в една ера на заблуденото мислене! Неконтролираното, безпланово мислене разрушава живота на хиляди по хиляди хора. И още милиони пра-

вят сами себе си нещастни и ограничават своят успех, защото се оставят да бъдат тормозени от безспирни, неоснователни страхове.

Ненужните страхове ни правят недоволни, деформират нашата личност и тросят както тялото ни, така и духа ни. Страхът е чувство, и по-точно казано, едно насочено към самия себе си чувство. Някога извадило ли ви е на ума, че хората, които най-много страдат от страхове и грижи, са всъщност ангажирани напълно и изцяло със самите себе си? „Страхувам се от това и онова“, „Това и това ми доставя грижи“, гласят постоянните им оплаквания.

Живеем в ера, белязана от егоцентричността - и колкото по-вече нашите мисли кръжат около самите нас, толкова повече ние се страхуваме, че Егото ни може да бъде наранено. Ние се страхуваме, че нашето „Аз“ може да понесе щети, и в нашето заблудено мислене ние го глезим и изнекваме.

Много пъти това неконтролирано чувство на страх дове-

жда до сериозни последствия, от смут до раздвоение. Има го и страхът „да не би да ни хлопа дъската“ - га сме на косъм от нервен сриб, та даже да не би да заболеем психически. В други случаи това неконтролирано чувство на страх води до комплекс за малоценност, слабост на умствените възможности, и дори до импотентност. Едно чувство на страх отключва от своя страна друго, и така докато в крайна сметка претърпим тежки поражения духовно и физически.

Но човек може да предприеме нещо срещу това. Има начин да бъде победен страхът!

Всички страхове ли са неоснователни?

От хиляди години големите мислители си бълскат главите с проблематиката на страхът. Философите досега не са стигнали до никакво задоволително решение - инак техния собствен живот в много случаи няма-

ше га е протичал толкова разстройващо. Някои психолози виждат начин за побеждаване на страховете чрез самовнушение. При онези обаче, които са опитвали с това, не се е установявало досега никакво усещане за щастие. Естествено, че не! Защото самовнушението е едно хитро перифразиране на самозаблудата. А със заблуда никой все още не е стигнал до решение на проблема.

Други са опитвали - особено с успокоителни - да сторят нещо за своята измъчена нервна система.. Безброй хапове вече са продадени - за успокояване на нервите и повишаване усещането за щастие, но страховете и грижите, както и психическите и телесни заболявания си остават "За да стигнем до решение, първо трябва да разпознаем, че има два основни вида страх: полезни и вредни страховете. Без нормалните, полезни страховете, днес никой от нас нямаше да е жив. Уместният страх не е нищо повече от средство за самозащита. Без този страх ние не бихме били в състояние да се пазим от наранявания с нужното внимание. От този вид страх се нуждаем.

Но, внимание: отделно от естествените ни, полезни за самосъхранението ни страховете, при погрешното ни мислене се развиват и неестествени такива, които касаят изключително защитата на нашето „Аз“.

Страховете са заучени

Овладяването на страховото усещане е процес на обучение - т.е чиста проба възпитателна работа. Първо обаче, трябва да се научим какво се разбира под „страх“, в първоначалния смисъл на думата. После трябва да го сложим под кон-

трол. Трябва да се избягват все пак погрешно ориентирани, увреждащи страхове.

Страхът в тесен смисъл на думата е мъдрост. И още - знание. Да приемем, че сме изправени пред истинска опасност. Тук е съвсем естествено да се страхуваме. Страхът ни казва, че нещо не е в ред. Той ни предупреждава, за да посрещнем опасността спокойно и разследливо. Ние трябва да пристъпим в действие. Като действаме, ние се излагаме на опасността - при все това ние даваме само място на нашите грижи и се страхуваме, че най-вероятно ще ни сполети най-лошото, а това не помага.

Хроничните пессимисти, които си носят товара от безброй грижи, са обикновено нерешителни и колебливи. Те се страхуват да действат и се оставят да ги владеят собствените им страховете. Така тази хора се превръщат в техни роби, и са без своя воля. Тъкмо когато сме млади му е времето да озаптим своите страховете, но правилната духовна стойка в тази крехка възраст не ни се преподава като урок нито в родната къща от родителското възпитание, нито от страчиците на книжките в училище.

Все пак никога не е късно да се поучим. Животът е от търде голямо значение, за да упорстваме в невежеството си, независимо на колко сме години. Така че нека се научим да правим разлика между полезните и неизвестните си страхове.

Ненужни страхове и фобии

Понякога нашите страхове са незначителни, или дори нелепи - от гледната точка на друг, естествено. Маловажните страхове, които мъчат хората - ка-

то например страхът от морето, страх от самолетен полет, страх от мишина или от мрака, съответно от сенки на лунна светлина, страх от обаждания, или от посетители - обикновено тези са резултат от преживявания, които сме имали в миналото, и на които ние съзнателно или не, сме дали достатъчно място в ума си, за да ни измъчват.

Още по-лоши са в по-голямата си част преходните фобии, които мъчат хората по неестествен начин. Страхът при гледката на кръв, страхът от животни, от самотата, от собствената тревожност, от безработица, страховете от провал... Този списък бихме могли да продължим със страхът от всичко и от всекого, и с това да охарактеризираме един човек, който бяга, уплашен от живота.

В основата на някои от тези аномални фобии стоят нормални страховете. Във всеки случай обаче тези нормални, естествени страхове са преляли чашата образно казано, и са оставени извън контрол. Само си помислете за милионите момичета и жени, които се страхуват от наднормено тегло. Сериозни умствени, душевни и телесни щети са резултат на тия страхове. На свой ред от усложненото положение произхождат нови страхове. Последицата е един порочен кръг.

Не познавате ли и хора, които имат страх от страховете? Те не могат да обяснят страховете си, но знаят, че им се е случило нещо, което им внушава страхове. Те просто не са научили един основен урок в живота си, а именно, че нашите най-лоши очаквания се оказват верни в изключително, извънредно редки случаи.

Понякога обаче, сами си навличаме страхове и грижи. Така се казва в Йов: „Защото онова,

от което се боях, случи ми се,
И онова, от което треперех,
гойде върху мене.“ (Йов 3,25).

Мнозина способни хора са съкрушени в живота си, защото просто са се поддали на разруха от неконтролирания страх. Отстъпването пред този страх влече след себе си страх от липсваща сигурност. Така един страх подклажда следващия. Тези страхове всички заедно в крайна сметка са характерни за липсата на мъдрост и знание.

Причината за тези прекомерни грижи и страхове се основава на погрешна преценка и незадоволително преосмисляне на емоционалните проблеми, с които сме се конфронтирали по времето на израстването ни. Доминиращи родители, безчувствени бащи, твърде властни майки, ревност и разправии в семейството, съперничество между децата в семейството, свръх-педантични баби и дядовци - на всички тях се приписва вината за голяма част от емоционалните ни проблеми.

Главна причина за нашите страхове обаче, е нашата слабо изразена способност въобще да разпознаваме тези наши емоционални проблеми, и после да ги решаваме.

Да размислим все пак, защо гушевните смутове често влекат след себе си и телесни оплаквания. При всеки човек мялото и духът са в пряка взаимовръзка, и се нуждаят от координация и направляване, с които да станем действително щастливи и да можем да победяваме страховете си. Безбройни хапове за успокояване на нервите и за повишение на настроението са изпродадени. Но страховете и грижите не се спират така лесно.

Соломон е бил наясно с този проблем, когато е писал: „Тихо сърце е живот на мялото, А раззяреността е гнилост на кос-

тите.“ (Притчи 14,30). И на друго място се казва:

„По-добра е гощавката от зеле с любов, отколкото хранено говедо с омраза.“ (Притчи 15,17).

Храносмилането и психическото здраве са също в директна взаимовръзка. Мозъкът на един изпълнен с тревоги човек изпраща до различните жлези и органи сигнални вещества, които съобщават, че грози някаква опасност. Органите от своя страна отдават на кръвта вещества, които ни правят в състояние, посредством действие, да посрещнем опасността. При колебливост или нерешителност в нашето тяло се натрупват неоползотворени вещества. Жлезите ни се активират без да има нужда. Продължителните тревожни състояния подсигуряват в тяхът случай за по-дълго или по-кратко време хиперфункция на жлезите. Нашето цяло тяло, а с него и личността ни, даже съзнанието ни, страдат.

Непобедените страхове са

причина за редица заболявания. Естествено добрите хранителни навици, разумна мярка физически упражнения, и достатъчно сън, както и регулираното отстраняване на вредните вещества повлияват психическото и физическото здравословно състояние на човека.

Когато нашето тяло е залято от токсини, които всъщност трябва да служат за преодоляването на опасности, ние ставаме нервни и развълнувани. Често се чува изразът: „Това все пак са моите нерви!“ Разбира се, че не става дума просто за нервите. Ние се нуждаем от нервите си за изпълняване на всичките си телесни и духовни функции. Проблемът е в това какво очакваме от нервите си. Ние сме ги натоварили прекомерно с неконтролирани страхове и грижи. Нервните реакции, които ни служат за самосъхранение, сме превърнали в оръжие, насочено срещу нас самите.

Разтревоженото съзнание

Ако вече имаме налице някакво телесно смущение, породено от самите нас, все повече и повече наши илюзии излизат на преден план. Фантазиите би трябвало да влизат в употреба за раждане на нови и по-добри идеи. Нашето въображение би трябвало да бъде инструмент за постигане на напредък. Но вместо това, ние оставяме фантазията си да подхранва тревожността ни с нови и нови страхове. Така ние си представяме, че страдаме от проблеми с храносмилането, после язва, накрая рак. Понякога ставаме жертвa на илюзия, свързана с нервна криза, или някакво психическо разстройство. Животът ни е обезпокоителен.

Сполитат ни кошмари. Повечето сънища са резултат от неспокойно съзнание. Проблемите от ежедневието ни толкова много ни натоварват, че дори нощно време не намираме покой. Просто не можем да се отпуснем. „...съновидението произхожда от многото занимание“ (Еклисиаст 5,3). Тъй-като хората по цял ден се отдават на своите страхове и грижи, не е въобще чудно, че мозъкът преработва същите страхове още веднъж, по време на съня.

Ако това душевно разстройване придобие по-сериозна форма, сънищата и лошите предчувствия се засилват до смъртен ужас, и самите те могат понякога да доведат до преждевременна смърт. Една голяма част от човечеството е роб на същия този ужасен страх.

Този страх обръща наопаку душевното равновесие и е отрова за тялото. Той отключва заблудителни вярвания (ереси), които може да доведат до религиозни гонения. Преследването е един отдушик за натрупаните духовно отчаяние, страхове и стремежи за самоосъждане. Но гонението не решава проблема.

Как да се изпълзвам от страховете си

Веднъж разпознали тези неоснователни страхове, с които е нужно да се борим в себе си, ние трябва да намерим правилния начин, за да ги победим. Психологическата самозаблуда не помага в тази насока. Така например, не ни помага изобщо да казваме, че смъртта не е наш враг, а по-скоро наш приятел. Едно подобно самовнушение не променя нищо от факта, че смъртта ни е смъртен враг. Когато искаме да изкореним този страх, както и въобще всеки ненужен страх, ние трябва да го разпознаваме като такъв, какъвто е в действителност.

Смъртта е враг (1. Коринтиян-

ни 15,26). Иисус Христос, обаче е подготвил път, който прави възможно това, да се отървем от вечните нейни последици: „А, която сега откри чрез явленietо на нашия Спасител Христос Иисус, Който унищожи смъртта и осия живот и безсмъртие чрез благовестието,“ (2. Тимотей 1,10). „Зашщото Бог ни е дал дух не на страх, а на сила, любов и себевладение.“ (ст. 7).

Как обаче, да загубим страхът пред смъртта - и всички останали страхове и грижи, които ни преследват?

Нека не пропускаме да си припомним, че е важно да отличаваме полезните и неконтролирани, вредни страхове. Страхът може да бъде, в зависимост от нашата гледна точка, както основателен, така и неоправдан. Истинският страх съответства на инстинкта за самоохранение. Той е сигнал за опасност, един признак, че нас ни грози някаква беда, и че трябва да действаме по някакъв начин.

Има две форми на истинския страх. Едната е страхът от заплаха, отправена към нашето тяло - предупреждението да запазим нашия тукашен живот на

света. Другата форма на страх е духовно-обоснованият страх, при който става въпрос за нашата дълготрайна, продължаваща до вечността закрила. Мнозина изобщо не разпознават тази заплаха (- за сигурността ни през вечността), но без нея, ние никога няма да бъдем в състояние да победим неконтролирания си страх. Този духовно-обоснован страх се назова „Страх пред Господа“, или „страх от Бога“.

Както всеки друг страх, и на този не са му спестени възможни подвежданя. Естествено то чувство на физически страх ни предупреждава за излагане на телесна опасност - заплахи за тялото ни. Това е един заучен страх. Духовният страх от Бог ни предупреждава за опасности, които са вечни. И той е един заучен страх.

Ние трябва да признаваме Божието всемогъщество. Разбирате от собствен опит, че Бог стои над всичко. Той дава и отнема живота. Затова Исус казва: „... казвам ви, от него да се боите.“ (Лука 12,5).

Защо е необходим страхът от Бога?

Времето, в което живеем, позволява на нас да ни липсва здравословния респект към Бога. Да приведем на нашето внимание този добър пример от миналото: „С Вяра Ное, предупреден от Бога за неща, които още не се виждаха, подбуден от страхопочитание, направи ковчег за спасение на дома си; чрез която вяра той осъди света и стана наследник на правдата, която е чрез вяра.“ (Евреи 11,7).

Ной се боеше от силата на Бога - това е един правилен, умен, духовен страх. Но Ной не се остави в страха си нито да бъде погълнат от грижите, нито да се отчайва. Той пристъпи към действие! Той го прило-

жи на практика.

Огромното значение на страхът от Бога бива най-позорно недооценявано. Ние обаче искаем да го проумеем в неговата дълбочина, из основи. „... Чрез страх от Господа хората се отклоняват от злото.“ (Притчи 16,6). Този страх ни напомня, че Бог ни наказва, ако си нанасяме вреда, като вършим зло. Когато ние вършим зло, вредим на самите себе си. И така Бог трябва понякога да ни накаже, за да се научим да избягваме зло. Божият страх ни запазва от опасността на злото - и в телесен аспект, и в духовно отношение. „Страхът от Господа е възпитание в мъдрост“ (Притчи 15,33).

Когато се боим от Бога, ние внимаваме на Словото му. То-ва, което Той назива, е заложено в Святите Писания, Библията. Библията е мъдростта Божия. Нейните напътствия никазват, кое е правилно, и кое - грешно. Тя ни изяснява примамките на греха. Тя ни предупреждава за опасностите на злото, което изясняване ни води към щастие и благополучие, както и към вечен живот. „Страхът от Господа спомага към живот; Който го има ще си ляга насижен и не ще срещне зло.“ (Притчи 19,23).

И Новият Завет ни учи на това, колко е крайно необходим страхът от Господа. Така пише в Петровото послание: „... от Бога се бойте“ (1. Петрово 2,17). В Откровение 14,7 тази подкова се повтаря. Ранната християнска църква се е наслаждавала на мира, „...и, като ходеше в страх от Господа и в утешата на Светия Дух, се умножаваше.“ (Деяния 9,31).

Как страхът от Бога влияе върху поведението ни?

В каква степен правилният ни отговор към страхъта от Бога ни

освобождава от безпочвени умствени страдания, с които се обременяваме? По какъв начин, и как точно ни учи Божият страх, така да направляваме съзнанието си, че да побеждаваме всяко нервно-обусловено чувство на страх?

Апостол Йоан пише по тази тема: „В любовта няма страх, но съвършената любов изпъжда страх; защото страхът има в себе си наказание, и който се страхува, не е усъвършенстван в любовта.“ (1 Йоана 4,18).

Грижите и душевните страдания, които са резултат от страховете ни, възникват тогава, когато любовта ни още не е усъвършенствана. Любовта превъръща в дело това, което Бог ни е наредил да вършим: „Зашто ето що е любов към Бога: да пазим неговите заповеди; а заповедите му не са тежки.“ (1. Йоана 5,3). Тези заповеди определят кое е правилно, и кое - погрешно. Те ни насочват да избягваме поведение, което би предизвикало болка и страдание. Те ни предупреждават за опасностите на греха, който представлява по своята същност престъпване на Божия закон. Именно в това, че се подчиняваме на Бога, ние възстановим избягваме опасностите на злото и изпълваме сърцето и ума си с любов. Любовта направо измита далеч от нас грижите и мъките. Ето така въздействието на страхът от Бога върху нашето поведение.

Сега нека преминем на това, как се постига съвършената любов. Апостол Петър казва нещо по въпроса: „То по самата тая причина положете всяко старание и прибавете на вярата си добродетел, на добродетелта си благоразумие, на благоразумието си себеобуздание, на себеобузданието си твърдост, на твърдостта си благочестие, на благочестието си братолюбие, и на братолюбието си любов.“

(2 Петрово 1,5-7).

Забележете, че в началото стои Вярата. Какво е Вяра? „... А без Вяра не е възможно да се угоди Богу, защото който дохожда при Бога трябва да вярва, че има Бог, и че Той възнаграждава тия, които го търсят.“ (Евреи 11,6). Ние не можем да се боим от Бога, без да вярваме в това, че Него го има, и че Той допуска да си получим заслуженото за всяка постъпка, била тя добра, или лоша.

По отношение на Вярата ние не можем да се залъгваме, че я имаме, при положение, че това не е така. Вярата е познанието, че Бог съществува, и вследствие на това, би било безразсъдно от наша страна, да се противим на Неговото намерение спрямо нас. Тази Вяра се привлича. Подхранва се от опита, преживяното. Човек не може да я усвои чрез хипноза.

Нека последваме заръките на Апостол Петър, така както са заложени в неговия изчерпателен план от седем важни стъпки, за това как да победим страхът, като оставим Духът и характерът на Бог да се вляят във Вярата ни.

План в седем стъпки

1. Нека към Вярата Ви в силата на Бога първо се прибави добродетел.

Добродетелността означава да си честен, целомъден, сържен, и благовъзпитан. Тя стои в противоположност на грубостта и вулгарността. Първата стъпка в такъв случай се състои в това да изоставиш всичко нова, кое то предизвиква самоосъждане - майните грехове, които

то често се извършват под прикритието на прекалена срамежливост, но такава само за пред хора!

Ние трябва да си изясним с помощта на Библията, какво означават за нас честността, целомъдринето, сържаността и благовъзпитанието. Изучавайте живота на хора, чийто истории са записани в Светите Писания. Разучете грешките им, и ги избягвайте. Мислете също за това, че страхът от Господа ни учи, не да градим върху собствената си преценка съгласно желанията си, а да поставяме понятието Божия добродетел в основата на нашите Вяра и действия. А тази добродетел не е повлияна нито от самомнителност, нито пък носи следа от грубост, а се отлива с добри обноски.

2. Камо втора стъпка, трябва да се добави към добродетелта благоразумие. Това своеобразно познание се отнася до усвояването на модел на поведение и основни правила на сържане. В благоразумието е необходимо ние постоянно да работим.

3. В третата стъпка се казва, да съчетаем благоразумието със себеобуздане. Когато узнаем, че Бог ни позволява да използваме това, което

преди сме считали за забранено, ние трябва да намерим правилната мяра при обходата ни с новопридобитата свобода. Необходимо е да действаме сържано. Тук не се има предвид пълното отрицание, а умерена употреба. Това е една от решаващите крачки, що се отнася до контрол на съзнанието ни и успмиряване на страховете ни. Важно е да упражняваме телесна и духовна самодисциплина, щом искаме да победим страховете си и тревогите си.

4. На четвърто място, търъдостта да води при себеобуздането. С тази търъдост се има предвид онова духовно отношение, белязано от търпеливост, което в полза на очакваните резултати, позволява ние да продължаваме с постоянство труда си. Тя стои в противоположност на грижата. Който показва изсържливост, не е склонен към фрустрация (отчаяние, свързано с отказване от целите ни, бел.пр.), защото проблемите не винаги се решават мигновено. Постоянството произлиза от упражнявания самоконтрол напук на всички възможни пречки. „... като знаем, че скръбта произвежда търъдост“ (Римляни 5,3). Ние не можем просто да изчакваме в бездействие и да се насиливаме да търпим. Трябва да работим въпреки всички препятствия.

5. В петата стъпка се казва да прибавим към своята търъдост благочестие. Благочестието означава, да ориентираме собствените си ходове в битието си към Божиите пътища. Във всички части на

Светите Писания Бог дава ясно да се разбере, по какво се отличават Неговите пътища. Много тъка да се каже „благочестиви“ люде парадират, подобно на древните Фарисеи, само със своеето благочестие; фактически обаче, те са на светлинни години отдалечени от Божия характер. Бог в същността си е силен и мощен, но в никой случай не е слабохарактерен. Благочествието е еднозначно със силата на характера - в негово лице се обединяват добродетелта, благоразумието, търдостта и себеобуздането. За съжаление търдите много хора се опитват да си представят какъв е Бог в действителност, вместо да четат това, което има да каже Библията по този въпрос. Нищо чудно, че такива не улчват целта!

6. На шестата стъпка добавете към благочествието братолюбие. Често се оказва по-лесно да правораздаваме на пазара, отколкото да сме любезни и мили към близния. Към това Яков добавя: „С него /езика/ благославяме Господа и Отца, и с него кълнем човеците създавани по Божие подобие!“ (Яков 3,9). Бог е съвършен. А също и ние е добре да сме съвършени. Пробалът на пътта все пак е нещо човешко. Затова се оказва понякога трудно, да бъдеш приятелски настроен, отзивчив и великодушен към своите близки - съответно само тогава да не отстъпваш, когато е необходимо. В своята неправилно възпитана ревност мноzilla упражняват неистинска „любов“ към своеето обкръжение. Ние трябва да се научим да правим преценка, и да се тренираме в това. От друга страна по не особено лицеприятен начин ни липсва любезността. Да внимаваме, Соломон е казал в тази насока: „Не въздържай до-

брото от ония, на които се дължи, Когато ти дава ръка да им го направиш.“ (Притчи 3,27). Ако човек изключи от вниманието си този съвет, то той подхранва с това си нехайство страдания и грижи.

7. Като седма стъпка, да прибавим за съвършенство още липсващата Любов към всекиго, и то като един увенчаващ завършек. Иисус е казал: „Обичайте неприятелите си и молете се за тия, които ви гонят“ (Матей 5,44). Който обича враговете си до такава степен, не се плаши от това, какво те могат да му сторят. Та нали любовта, когато е съвършена, прогонва всички страхове. Иисус казва също: „Никой няма по-голяма любов от това щото да гаде живота си за приятелите си.“ (Йоан 15,13). Съвършената любов побеждава най-лошия от всички страхове - страхът от смъртта (Евреи 2,15).

Какво е любов?

Любовта е осъществяването на Божията воля в съвършенство. „**Любовта не върши зло на близния; следователно, любовта изпълнява закона.**“ (Римл. 13,10). Когато обичате един човек, и при това искрено търсите за него това, което донася за неговото най-добро, с това изпълнявате Божия закон. Без любов към близния и към враговете, вие не можете да изпълнявате закона.

Любовта обединява Духа и поставянето на цели от Божия закон. Тя съединява всичко, което е добро и правилно. Така страхът от Бога ни води към божествена любов.

Любов в своята пълнота се описва от Библията по следния начин: „И ако раздам всички си

имот за прехрана на сиромасите, и ако предам мялото си на изгаряне, а любов нямам, никак не ме ползува.“ (1. Коринтиани 13,3). Братска любов, без тази да бъде задълбочена и с Божията любов, не стига далеч! В следващите стихове четем: „Любовта дълго търпи и е милостива; „...тя включва в себе си братската любов. „...Любовта не завижда; любовта не се превъзнеся, не се гордее, „...тя не се хвали сама“ „... не безобразничи, не търси своеето „...любовта е отдалечена от „Азът“; „... не се раздръзнява, не държи сметка за зло, „...тя е търпелива и не таи гняв; „... не се радва на неправдата, а се радва заедно с истината, „...тя е божествена. Любовта - всичко премълчава, на всичко хваща вяра, на всичко се надява, всичко търпи.“ Любовта е издигната високо над всякакви конфликти и ни дава възможност чрез това, да се освободим от хванката на страданията и страховете в нашето време.

„Любовта никога не отнага“ (ст. 4-8).

Значи тъка можете да победите своите страхове и грижи! Молете Бога за помощ, да можете да осъществите този изчерпателен в план седем стъпки, за да получите мир на душата си.

„Искайте и ще ви се даде“ (Лука 11,9).

НЕЩО ИСТИННО ЗА БОГА

Що е Бог? Какъв е Бог? Как можем да очакваме Неговата реакция?

Това са въпроси докосващи се до най-отдалечените кътчета на човешкия дух, отговорът им влияе на живота, характера и съдбата. Когато се задават с благоговение и отговорът им търси смирение, тогава тези въпроси не могат да не са угодни на нашия Отец. От всички неща съзерцанието и любовта на Създателя правят душата да изглежда по-малка и я изпълват с благословен страх и истинско смирение и с много милосърдие към другите християни.

Бог е подсигурил отговорът на въпросите ни в природата, Писанията и в лицето на Своя Син.

Отговорите трябва да се търсят посредством молитва, размишление над Словото. Колкото и ярко да блести светлината, тя може да се види само от онези, които са духовно подгответи и я приемат.

„Блажени чистите по сърце, защото те ще видят Бога.“ (Матей 5:8)

Ако се замислим за Божиите атрибути, трябва да се научим да отхвърляме някои думи, които кръжат из умовете ни например черта, характерна особеност, качества.

Те са подходящи и необходими, когато мислим за тварите, но не са подходящи, когато мислим за Бога. Необходимо е да се отучим от навика да мислим за Неговите творения.

Вероятно е невъзможно да мислим без думи, но ако си позволим да мислим с неправилни думи, скоро ще съхраним погрешни възгледи защото думите, които са ни дадени за изразяване на мислите, имат навика да надминават съответните си граници и да определят съдържанието на мисълта.

Нищо не е по-лесно от мисленето, така нищо не е по-трудно от това да се мисли добре. Ако изобщо мислим добре, то ще бъде, когато мислим за Бога. Човешкият характер не е постоянен, защото чертите или качествата, които го съставляват са нестабилни. Те идват или си отиват, мъждуват или блестят с голяма интензивност през целия живот.

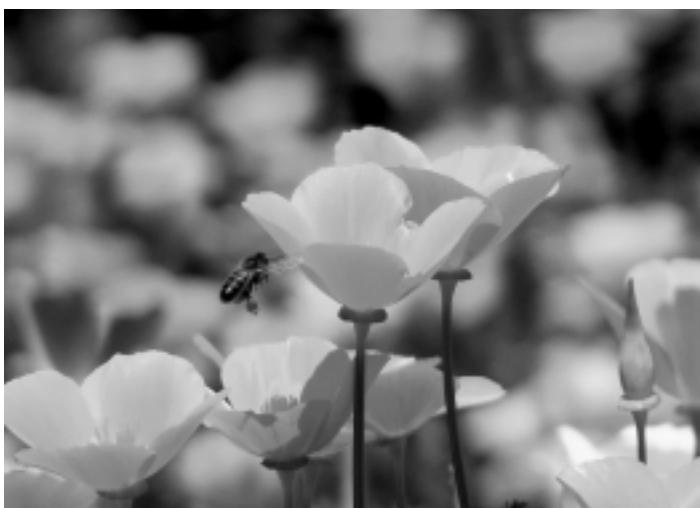
Нито мислите ни, нито думите ни са подходящи за Божественото. Отец не е направен от нищо, нито е сътворен, нито е роден, Святият Дух е от Отца и Сина, ненаправен, несътворен, нероден, но пребъдващ. **БОГ СЪЩЕСТВУВА В СЕБЕ СИ И ОТ СЕБЕ СИ.**

Той не дължи съществуването Си на никого. Неговата субстанция е неразделима.

Има **САМО ЕДИН БОГ**, единен със Себе Си. Хармонията на **НЕГОВАТА СЪЩНОСТ** е резултат не на съвършено равновесие на частите, а на отсъствието на части. Според Неговите атрибути не може да съществува противоречие. Той не може да прекрати едното, за да упражни другото, защото в Него всичките му атрибути са едно. **ВСИЧКО У БОГА ПРАВИ ВСИЧКО**, което Бог прави. Затова атрибутът не е част от Бога, той показва какъв е Бог и доколкото може да отиде в разсъжденията си умът, можем да кажем, че представя какво е Бог.

„Така и никой не знае що има у Бога, освен Божият Дух.“ (1. Кор. 2:11)

Божествените атрибути са онова, което знаем, че е вярно за Бога. Любовта например не е нещо, което Бог има. Неговата любов е начина, по който се изразява Бог, а когато люби, Той просто изявява **СВОЯТА СЪЩНОСТ**.

Аз се молих за сила ...

И на мен ми се дадоха трудности,
които да ме направят силен.

Аз се молих за мъдрост ...

И ми се дадоха проблеми, за да ги преодолея
и така да придобия мъдрост.

Аз се молих за благодеенствие ...

И ми се даде ум и сила на мускулите, за да работя.

Аз се молих за смелост,,.

И ми се дадоха препятствия за да ги преодолявам.

Аз се молих за любов ...

И ми се дадоха хора, които безкрайно да обичам,
но да очаквам един ден да отвърнат на любовта ми.

Аз се молих за решения ...

И ми се дадоха обстоятелства.

“Аз не получих нищо, каквото исках ...
Но получих всичко, от което имах нужда.”